

NOI TRACII

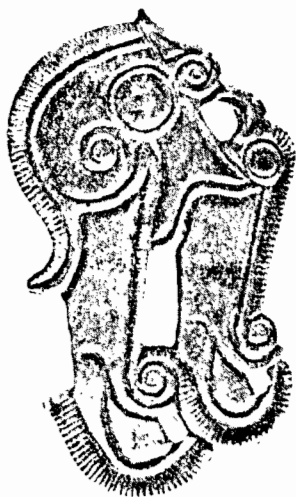
BULETIN CIRCULAR TRACOLOGIC

al

CENTRULUI DE STUDII ISTORICE DE LA VENETIA

Milano, Via Larga 11

Venetia, Calle Dragan 4388

Aplice de argint
(tezaurul de la Craiova)
(după D. Berciu)

O NOUA SCRIERE ATESTATA IN EPOCA BRONZULUI IN COMPLEXUL CULTURAL ZUTO-BRDO-GIRLA MARE DESCIFRAREA EI SI LEGATURILE CU SCRIEREA LINEAR A SI CULTURA HARAPPA ¹⁾

Complexul cultural Zuto-Brdo-Gîrla Mare face parte din aria culturii cîmpurilor cu urne funerare, atestată în epoca mijlocie a bronzului din nord-vestul Balcanilor pînă în cîmpia Panoniei, și a fost identificat din punct de vedere arheologic pe teritoriile actuale din sud-vestul României (în Banat și sud-vestul Olteniei), nord-estul Jugoslaviei și nord-vestul Bulgariei. 2)

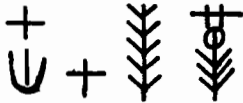
Inciziile existente pe obiectele de ceramică (vase, figurine antropomorfe și zoomorfe, topoare votive, etc.) executate înainte de ardere și încrustate cu o substanță albă, au fost interpretate de specialiștii care s-au ocupat cu studiul complexului cultural amintit, ca decor.

Cercetările noastre asupra complexului cultural Zuto-Brdo-Gîrla Mare au condus la concluzii deosebite de cele publicate pînă în prezent. Astfel am stabilit că anumite incizii existente pe obiecte ceramice (considerate de cercetători motive decorative și explicate prin formule de tipul: soarele, spirala cu capetele puternic răsucite, cîteodată izolată și uneori agățată de franjurile spiralice în formă de *M*, motivul în formă de *M*, motivul cu nume necunoscut, etc. precum și picturile cu ocră roșu de pe pereții peșterii Pescari-jud. Caraș-Severin-România, alcătuiesc de fapt o *scriere indo-europeană silabică în bustrofedon însoțită de ideograme*, aparține unei *limbi înrudite cu hitita* și prezintă o etapă cu caracter arhaic a scrierii *Linear A*. După cinci ani de certetare am reușit să descifrez circa 80 inscripții care fac cunoscut numele diferiților defuncți (bărbați și femei: Mecar, Satalcas, Sabarcas, Odemos, Danar, Dada, Bedima, Salia, Sesmadu, etc.) numele anumitor triburi (Saro, Trabe, Karbiles), organizarea socială precum și cunoștințe referitoare la date astronomice.

Cu ajutorul silabarului întocmit în cursul descifrării inscripțiilor existente în complexul cultural amintit, am reușit să citesc și 15 inscripții din scrierea *Linear A*, care ne-au făcut cunoscute formulele hortative folosite în cursul ritualurilor efectuate cu diferite ocazii în Creta, legende și anumite date în legătură cu activități cotidiene, cu caracter social și religios. Totodată am stabilit și anumite legături care au existat între culturile epocii bronzului de la Dunăre pînă în Asia Mică și cultura Harappa. Cu această ocazie am prezentat descifrarea a 27 de inscripții aflate pe sigilii descoperite în valea Indusului în mileniiile III- II î.e.n., descifrare care diferă de celelalte soluții date de anumiți cercetători pînă în prezent.

Descifrările efectuate contribuie la cunoașterea unor noi aspecte din viața socială și spirituală a comunităților omenești care au trăit în epoca bronzului în spațiul cuprins între Dunărea Mijlocie și Asia Mică și aduce noi argumente în elucidarea originii acestor culturi. Redăm mai jos una din inscripțiile aflate pe pereții peșterii Pescari și traducerea ei:

INSCRIPTIA:

TRADUCEREA: Danar, bărbat născut în neamul Săgeata.

**prof. MIHAI VIORICA
Drobeta-Turnu Severin**

NOTE

1. Lucrarea a fost susținută în sedință publică în cadrul Asociației de Studii Orientale din R.S.R. Cu această ocazie s-au făcut cunoscute descifrarea a 80 de texte aparținând complexului cultural Zuto-Brdo-Girila Mare, 15 inscripții *Linear A* și 27 inscripții din cultura Harappa.

2. D. Berciu, Catalogul muzeului arheologic din Turnu-Severin, în *Materiale I*, 1953, pp. 589-691; D. Berciu și E. Comșa, Săpăturile arheologice de la Balta verde și Gogoșu (1949-1950), în *Materiale II*, 1956, pp. 251-489; VI. Dumitrescu, Necropola de incinerare din epoca bronzului de la Cîrma, Ed. Academiei, Buc., 1962, pp. 1-386; A. Cermanovic-Kuzmanovic, Nouvelle necropole appartenant a la Culture de Zuto-Brdo-Pesak, pres de Korbovo, în *Starinar*, XI, 1960, p. 192; H. Petkov-Pecliuk, Une site preistorique pres du village Galabovc, în *Izvestiia*, XXVI, 1963, p. 190.

LUCRARE DE MITOLOGIE SI FOLCLOR

(continuare)

de Ioan P. Bogdan

Pliniu își începe aici descrierea acestor porți ale Caucazului, cu remarcă că: „Mulți fac mare eroare de-a-le numi Porțile Caspice“.

Deci, după Pliniu, aceste Porți ale Caucazului nu au nimic comun cu Caucazul dintre Marea Neagră și cea Caspică.

De ce ne spune Pliniu aceasta?

Pentru că știa și el de la alți autori antici, și-n special de la Strabon, că șirul munților Caucazului de azi erau denumiți, după spusele acestuia din urmă, munții Caspi (21).

Dealtfel pe vremea lui Darius, nicăiri în inscripția de la Behistum, sau în alte inscripții, nu se pomenește nimic și nici Herodot în legătură cu această expediție, nu pomenește de Caucaz, ci numai de Caspi.

După ce Pliniu arată greșelile ce le facei ce le confundă cu Poarta caspică, el începe descrierea lor: *ingens natura opus - „o măreață operă a naturii; montibus interruptis repente - „munții se întrerup subit, (repente - pe neașteptate) etc....*

Și Pliniu încheie: *aceasta este fizionomia acestui sîn de pamînt, unul din cele mai celebre....*

Pliniu în descrierea acestei Porți, care nu trebuie căutată lîngă Caucazul asiatic, ci lîngă cel real al lui Prometeu, de la nordul Dunării de Jos, ne dă date absolut suficiente care, coroborate cu cele rezultate din informațiile lui Ammian Marcelin și ale celorlalți, pentru a putea fi chiar azi identificate în

mod precis aceste porți, dacă într-adevăr ar vrea cineva să facă acest lucru.

Prin identificarea acestei Porți a Caucazului, s-ar putea identifica în mod precis însuși mult discutatul Caucaz de la nordul Dunării și ridicarea pentru totdeauna a vâlului ce-l înconjoară de peste trei milenii.

Repetăm, sunt date absolut suficiente în izvoarele și informațiile mai sus înșirate, pentru a putea fi identificate ambele: atât Porta Caucasiae cât și Caucazul prometeic.

Deslegarea acestei probleme, care-i aparține mitologiei, ar duce la deslegarea unui șir întreg de probleme mitologice și la precisa identificare a o serie de popoare, considerate azi ca fabuloase, care au trăit în protoistorie și preistorie pe aceste locuri de la nordul Dunării.

În concluzie: după cum ne arată izvoarele istorice și literare antice și ale evului mediu, timp de două milenii și jumătate, începînd cu sec. al XIII-lea î.e.n. cu expediția Argonauților, cîntată de Orfeu, și pînă în secolul al XII-lea al e.n. la cronicarul rus Nestor, a existat o numire toponimică Caucaz, pe teritoriile de la nordul Dunării ale căror urme sau veriși ale aceluiași lanț, le găsim în sec. al XIII-lea î.e.n. în Argonauticele lui Orfeu, în sec. al V-lea î.e.n. la Eschil, în sec. al III-lea la Apollonios din Rodos, în sec. al II-lea î.e.n. la Apollodor în sec. I-ii e.n. la Marțial și-n inscripția Matronenstein a soldatului C.I. Mansuetus aflată în muzeul din Köln, apoi la Pliniu cel Bătrîn, în sec. al II-lea e.n. la Ptolomeu, în sec. al IV-lea la Ammian Marcelin și la Florus, în sec. al V-lea la Iuliu Honoriu, în sec. al VI-lea la Iomandes, iar în secolul al XII-lea la călugărul rus Nestor și la episcopul Eustathiu de Thessalonic.

Dacă astfel stau lucrurile cu acest Caucaz de la nordul Dunării, care în majoritatea acestor izvoare ni-i arătat ca și Caucazul prometeic, adevărat de care-i legată legenda încatenării lui Prometeu - rugăm să se rețină acest fapt, fiindcă acest titan este frate, după cum ni-l arată toate izvoarele mitologice, cu titanul Atlas (Hesiod Theog. V.509-510) din ținutul hiperboreilor (Apollodor

Bibl. libr. II 5.11) care susține pe umerii săi Polul sau axul de nord al cerului, numit Cardines mundi septentrio (Plinii libr. IV 26), Rhiphaeus axis (Claudian libr. XXXIII v. 30-31 cf. Virg. Aen. IV 481-2), hiperboreus axis și Polus Geticus, (Marțial Epig. lib. IX 46 V 1.2.), atunci toată mitologia antică ca și originea ei, trebuie căutată în aceste părți.

Toate cele de mai sus ne demonstrează că pe teritoriile dacogetice de odinioară, au existat încă din cele mai vechi timpuri: un munte sau o coloană de munți, numit Caucaz, tot aici o țară numită de Ammian Marcelin Caucaand și un trib, numit de Ptolomeu, al caucoensilor.

Pînă azi însă, afară de arheologul V. Pîrvan, care localizează acest trib în ținutul Buzăului, după Ptolomeu, și de cercetatorul Patsch, care localizează Caucaandul undeva în munții Baniatului, nu mai știm ca vre-unul dintre cercetătorii moderni să se fi ocupat de aceste numiri toponimice și de locul lor, pentru a încerca să rezolve această problemă, care prezintă o importanță deosebită din punct de vedere mitologic și istoric și fără de care nu se va putea face nici odată lumină în protoistoria daco-geților.

De asemenea încă nimeni n-a urmărit de la un capăt la celălalt vestigiile acestei numirii, în afară de Hașdău, care și el o face într-un mod cu totul incomplet, și n-a căutat să tragă concluziile necesare din faptul că acesta fiind Caucazul prometeic, al unor locuri unde într-o epocă preistorică s-au pus bazele unei noi orinduirii moral-religioase și politico-sociale, pentru omenirea acelor vremuri.

Ridicăm această problemă, tocmai pentru a o reactualiza și așteptăm de la cercetătorii și oamenii noștri de specialitate clarificarea acestui mister într-un chip definitiv.

Note

21. Istoriile lui Herodot, în trad. D.I. Ghica, cart. III cap. 92 p. 221 nota 2.

Ornament traco- get

ETIOPIENII IN DACIA PREISTORICA

de Prof. G.M. Ionescu

(continuare)

Etnografia din sudul Africei prezintă mari asemănări cu etnografia populațiilor noastre, din vîrsta Renului, fără a mai vorbi de instrumentele de piatră, pe care le vedem mai tîrziu, că prezintă asemănări izbitoare.

Peringuey, directorul muzeului de la Capul de Bună Speranță, ne spune că în oare care morminte, de pe litoralul sud-African, se găsește o industrie solutreiană, ei au și-uri de mărgele făcute din scoici marine. Unul din aceste coliere, ne spune același savant, reamintesc pe acele ale omului de Manton. Arta parietală boșimană se aseamănă extraordinar cu cea din cavernele franceze. Cele 2 centre sunt legate printr-un lanț de opere din Franța la Capul Bunei Speranțe, prin Spania, Africa de Nord, Sudan, Tchad, Transvaal.

Toate acestea, ne duc a considera că continentul African a fost un centru de importante emigrațiuni, jucînd un mare rol în popularea Europei meridionale. Încă odată nu trebuie de uitat că Negrozii de Grimaldi seamănă foarte mult cu scheletele Hotentotilor ori Boșimanilor. Mare fu uimirea antropologilor, ne spune profesorul E. Pittard cînd a apărut primul memoriu al D-rului Verneau. Ce însemnează prezența acestor indivizi, se întreabă Verneau, pe solul european? a căror morfologie este atît de deosebită de cea a oamenilor fosili, descoperiți pînă atunci? Era vorba de caractere excepționale? de un fel de anormalitate morfologică? Ori trebuia pusă problema unei rase africane, care ar fi pătruns într-un timp foarte îndepărtat pe pămîntul european? Dr. Verneau conchide în modul următor: *Un fapt rămîne cîștigat și anume: anterior rasei de Cro-Magnon (vîrsta Renului) și posterior rasei de Spy (omului de Neanderthal) un alt element etnic avea reprezentanți în regiunile noastre (adică în Franța) și că acest element avea caracter negroid.*

Dacă eu am parvenit, zice Dr. Verneau, să le demonstrez, mi-am atins scopul. Tot în grottele de la Grimaldi și Barma Gamde s'au descoperit pe lîngă scheletele fosile etiopiene și statuete de zeițăi feminine - steatopighe de aceeași origine.

ARABIA FONTICA DE LA ISTRU

(Dunarea de Jos)

Primul și cel mai vechi autor care vorbește despre Arabia pontică de la Istru, este Eschyl (525-456 î.e.n.); el, după ce pune pe Hiperborei la Nord, în țara unde Istrul își ia naștere din m-ții Riphei, aidcă la cataracte, ne spune că printre popoarele care au luat parte la doliul suferințelor lui Prometeu încatenat, pe muntele Caucaz, Eschyl numără și pe Arabi, care sunt după expresia sa (Arabias tareion anthos), care însemnează floarea marțială a Arabiei. Scoliaștul lui Strabon apără lectura cuvintelor puse la îndoială de unii autori, privitor la Arabia de la Caucaz. Arabia pontică o găsim și la Euripide (486-406 î.e.n.). De asemenea o găsim în comedia lui Plautus (sec. III-lea î.e.n.) și intitulată Trinumus (Tezaurul) în care vorbește bătrînul Carmides cu Sychofantele.

Syc. — Eu vin din Seleucia, din Macedonia, din Asia și din Arabia (v. 822).

Carmides. — Ce spui?

Syc. — Poftim?

Carm. — Prin ce țări ați umblat?

Syc. — Prin țări incomparabile și pline de minuni (v. 905).

Carm. — Aș fi încîntat de această povestire, numai dacă aceasta nu obosește.

Syc. — Eu cred chiar de datorita mea de a vă povesti tot. Noi am vizitat mai întii Arabia pontică.

Carm. — Ho! Ho! Dar ce, mai există oare o altă Arabie lîngă Pontul Euxin?

Syc. — Da, există! Nu însă acea Arabie unde crește tămîia, ci aceea unde crește pelinul și lăptucile pentru îngrășatul găinilor.

Aceste texte și cu un pasagiu din Ammian Marcelin, cum și numele antic al măcinului de *Arrubium*, au făcut pe Alex. Odobescu să creadă că acea Arabie a lui Eschyl, Euripide, Plautus și Ammian Marcelin, a existat în realitate și că n-ar fi decît Basarabia de astăzi, care-l păstrează pînă acum în partea a doua a numelui, vechea denumire de Arabia, iar în partea întîia amintește poate, zice Odobescu, dominațiunea poporului Besilor asupra-i. Ipoteza lui Odobescu poate fi ridicată la certitudinea istorică, cu următoarele lămuriri: a) că Arabia, ca calificativ geografic al țării românești, a existat; b) că partea primă nu vine de la poporul Besilor, căci Basarabia este o compoziție din titlul ori funcțiunea de Ban și din „*Saraba*“, numele castei nobilitare la Daci; unindu-se dar Ban cu Sarab, fac *Ban Sarab* și Ban-Sarabia. Elidînduse *n* înaintea lui *s*, rămîn: Basarab și Basarabia.

Dar despre acestea vom vorbi pe larg cu altă ocazie.

Al cincilea autor care descrie pe larg Arabia pontică de la Carpați și Dunărea de jos, este Evchemer de Messina, discipol al școlii filozofice din Cirenaica, un bărbat de o vastă erudițiune, care a trăit pe la anul 316 î.e.n. El a scris o istorie sacră (Iera anagrafi), pe baza documentelor și a inscripțiunilor, în diferitele călătorii în diferite țări, ca trimis extraordinar al lui Cassandru, regele Macedoniei. În această scriere a sa, Evchemer vorbește despre o columnă de aur, ridicată în onoarea lui Uranus, Satum, Zevs, Apollon și Dianei, în regiunea numită de dînsul, Arabia de la Oceanos¹) sau Arabia „*fericită*“ și locuită de Doi (Daci), de Scyți, Ocheaniți și Panchei (Pecucini).

În această regiune zice Evchemer, se află mai multe sate și orașe însemnate, din care unele sunt situate pe valuri de pămînt; orașele pe coline ori pe cîmpii. Orașele cele

mari au palate magnifice, o mare mulțime de locuitori și abundență de averi. Întreg ținutul aceasta (Pasa y hora) e plin de turme numeroase de diferite feluri. El produce o recoltă abundență, dar totodată este abondent în locuri de pășuni, pentru turmele de oi și cirezile de vite. Ținutul acesta este traversat de o mulțime de riuri, care udă în mod favorabil suprafața pămîntului și contribuie astfel la o deplină dezvoltare a plantelor. Aceasta e cauza pentru care această parte a Arabiei, care prin fertilitatea sa întrece pe celelalte părți și se numește fericită (Evdaimon) nume ce-i corespunde într-adevăr. Intregă această regiune (Tyn de horan alyn) produce fructe în abundență; cu deosebire aci se face vin mult și de toate felurile. Bărbații sunt războinici și se folosesc în lupte de care, după obiceiul celor vechi. Organizațiunea lor socială se compune din trei clase: Clasa I-a a preoților și meseriașilor; a doua a agricultorilor și clasa a treia a ostașilor de care se țin și păstorii. Conducătorii tuturor, sunt preoții; ei judecă toate neînțelegerile din popor. Agricultorii lucrează pămîntul și pun fructele lor în comun; asemenea și păstorii. În general, nimănui nu-i este permis să aibă proprietate particulară, afară de casă și grădină.

Atît bărbații cît și femeile, poartă ornamente de aur. Ostașii primesc leafă pentru serviciile lor. Preoții își fac serviciul divin mai mult cu imnuri și laude. Locuitorii acestei țări sunt foarte ospitalieri și o transmit urmașilor lor, din generație în generație. În ținutul acesta (Hora) sunt mine abondente de aur, argint, staniu și fier. Evchmer, omul regelui Cassandru din Macedonia, le cunoaștea toate acestea, fiindcă a îndeplinit în interesul acestui rege oarecare delegațiuni, facînd călătorii depărtate și îmbarcîndu-se din Arabia fericită, a navigat mai multe zile pe ocean (Dunăre) și în fine a sosit la niște insule mari, din care cea mai însemnată este Panchea, Peuce sau insula Șerpilor.

Cind și pe unde au venit Etiopienii în Dacia Preistorică

Am văzut că în Occidentul Europei, a existat o populație etiopică din perioada Musteriană ori vechiul Peistocen sau paleolitic și că acea populație era de origine Hotentotă sau Boșimenă. Este știut că Hotentotii ori Boșimienii actuali, goniți la Nord de tribul Bantu și la sud de către Albi, zdrobiți de acești năvălitori, nu mai există azi de cât în stare de nomazi, numiți de Englezi Boshimani sau oameni de tufe și trăiesc prin deșerturile Namaqualand și Calahari. Aria lor geografică se întindea cel puțin de la 15° pînă la Capul Bunei Speranțe, cum și părțile meridionale ale lacului Niassa. În timpurile preistorice ei au jucat un rol foarte important, nu numai prin emigrațiunile lor în diferite părți ale Europei, în special, dar mai cu seamă prin civilizațiunea lor. Rămîne să vedem pe unde au venit ei în Europa? Se știe că la începutul perioadei quaternare, Europa și Africa formau un bloc cu Asia. Marea Mediterană nu era așa de mare cum e azi, ba încă nici nu era formată. Omul a fost contemporan cu mai multe scufundări, care au constituit geografia actuală a Europei Meridionale. Deci nici o barieră nu se opunea la trecerea Africanilor, în timpul perioadei paleolitice. Calea era continuă, în special prin largă punte Tuniso-siciliană. Dr. Capitan, Peyronay și alții ne arată și cauza care i-a făcut pe Etiopieni să-și părăsească patria lor de origine și anume: Că animalele sălbatice, din care-și trăgeau nutrimentul lor prin vînătoare, ne mai avînd pășuni suficiente, au emigrat prin părțile Europei și anume prin pasurile Siciliei și Gibraltarului care uneau, prima Africa cu Italia, iar secunda, Spania cu Marocul. Dr. Capitan, împreună cu colaboratorul său Peyronay după ce arată pe unde au trebuit să vină Etiopienii în Europa, și civilizațiunea lor în Africa, ne arată pe unde

s-au stabilit ei în Europa Occidentală; iar o parte destul de numeroasă s-a stabilit în lungul Dunării. Din acestea se poate deduce că în timpul epocii terțiare exista între Africa și Europa o cale de comunicație care lipsește astăzi. Pucheran crede că un fel de equator zoologic coincide cu o linie numită de Jean Regland equator de contracțiune.

Pentru aceste considerațiuni și Dr. Verneau este de părere că Etiopienii trebuie să fi fost în masă compactă, în sud-occidentul Europei, de unde mai tîrziu s-au răspîndit ca simpli rătăcitori pînă la Grimaldi. Abatele Breuil crede că Solutreenii (adică Etiopienii) *sunt veniți din orientul Europei și anume din părțile dinspre Ungaria*. Într-un alt studiu al D-lui Profesor Dr. Capitan și Abatele Breuil ni se spune că civilizațiunea neolitică este venită probabil din orientul Europei, *pe marea cale a Dunării și țărmlul mării negre, prin România de astăzi*. Deci, după opiniunile celor mai mari și mai autorizați antropologi și paleontologi moderni pe *Etiopieni cu civilizațiunea lor îi găsim așezați în Dacia Preistorică la Dunărea de jos și Carpați, de unde mai tîrziu s-au răspîndit și în alte ținuturi pînă în Europa Occidentală*.

Mai putem adăoga aici că venirea Etiopienilor în Dacia Preistorică s-ar datora și luptelor pentru dominația monarhilor mării ginte pelasgice care au avut caracterul unei formidabile învasiuni de gloate africane și asiatiche. Din aceste gloate semisălbatece cuceritorii își formează colonii numeroase prin țările cucerite, niște veritabile garnizoane permanente, destinate să inspire teroare și ascultare celor învinși. Apolloniu de Rodos de asemenea spune că Osiris plecînd din Egipt, după ce a cutreerat toată Europa și Asia, a colonizat o mulțime de orașe, dintre care unele mai sunt colonizate și astăzi, iar altele nu, din cauză că de atunci au trecut multe veacuri. Din acest număr de orașe este probabil și Aea, capitala regelui

Aete din țara Colchilor, ale cărei ruine se mai văd pînă astăzi în județul Covurlui, cunoscută sub denumirea de *Terrigina sau Dinogetia* lui Ptolomeu, numită azi Gergina ori Gherțina și care să fi fost zidită din aceste străvechi timpuri. Mai știm că vechea monarhie Arimică, ca și familia veche Pelasgică, era compusă din stăpîni (nobili) de rassa albă și din sclavi (Negri) sau impuri. Acum o întrebare se impune: Etiopienii, cînd s-au așezat în aceste ținuturi găsiră și ei deșartă țara de locuitori, ori mai trăiau pe aici și alte populațiuni? La Cucuteni N. Beldiceanu a descoperit 5 schelete fosile din care 3 de rassa Neanderthal și Cro-Magnon iar 2 dintr-o altă rassa brachicefalică. Rassa de Neanderthal fiind cunoscută ca cea mai veche, ea își avea și aici reprezentanții ei. Rassa de Cro-Magnon, care cuprindea și pe Etiopieni sub raportul dolichocefaliei și al prognatismului ei, credem că aceasta s-a suprapus peste cea de Neanderthal și poate și peste cea Brachicefale.

La aceasta ne îndreptățește descoperirea frumoaselor, sveltelor și tatuatelor statuete etiopiene, care nu sunt întru nimic inferioare surioarelor lor de la Vadastra din jud. Romanați, descoperite de Cezar Boliac și cea de Szombatty la Wilendorf (Bohemia). Conchidem deci că oamenii de la Cucuteni, de rassa Cro-Magnon nu puteau fi decît de rassa *Etiopiană*.

Asezarea Pelasgilor (Protolatinilor) peste substratul Etiopian

Pe la începutul timpurilor neolitice, adică cam pe la anul 6000 înainte de era nstr., s-a așezat aci în Dacia preistorică peste substratul etiopian, un mare și numeros popor numit Pelasgi. El a venit din Asia (Hindustan) înainte de venirea popoarele ariene, oameni de rassa albă, de o frumusețe și de o putere corporală extraordinară, ciclopică ori titanică și de expansiune teritorială cum n-a mai cunoscut istoria pînă astăzi. Acesta e poporul

care a construit zidurile ciclopice, poporul doimenilor, Cromlehurilor și al Menhirelor, totuși A. de Paniaga, ca să-și explice lipsa monumentelor megalitice, adaugă că în România sunt grote naturale, în care se constată urmele locuitorilor preistorici; Celții, pe care noi îi înlocuim cu Pelasgii, întrucît ei nu s-au așezat de cît provizoriu pe lângă țărmurile, Dunării și ale Mării Negre, spre a trece apoi în occidentul Europei, în sus pe valea Danubiului, care este calea istorică a marelor invasiuni. Poporul Pelasg a fost scos din întunericul veacurilor la lumina istoriei de N. Densusianu. Cele mai vechi cunoștințe istorice despre Țările Române nu se ridicau de cît cel mult pînă în secolul al V-lea înainte de era nstr., adică pînă la Herodot; de aici încolo, întunec nepătruns. Dar nici N. Densusianu, nici A. de Paniagua, care s-au ocupat cu civilizațiunea neolitică, nu știau că la așezarea Pelasgilor aici, aceste țări nu erau pustii, ci există un alt popor numit Etiopienii peste care s-au suprapus ca strat etnic, Pelasgii. Totuși, deși Pelasgii s-au suprapus peste substratul etiopian, urma firește, țara în care s-au așezat să fi fost numită de străini Pelasgia ori țara Pelasgilor. Ei însă nu s-au numit, pe ei și țara lor de cît Vlach ori Valachi. Străinii și vecinii au continuat să numească Țările Române de astăzi, Etiopi și ea a fost numită astfel, pînă la anul 525 î.e nstr.

Craiova; aplice

ETIMOLOGIA CUVINTULUI VALAH

Grecii au împrumutat denumirea de Pelasgi de la populațiile barbare ale peninsulei Balcanice și pe care au diformat-o; forma corectă, uzuală, a acestui nume a fost fără îndoială, Belasci ori Balasci. Ori Grecii, după obiceiul lor, grecizau toate denumirile etnice și geografice. Tot astfel și în cazul de față; din numirea de Pelasgi au înlocuit pe V cu P și au făcut din Velasci Pelasgi, iar din sufixul *ascus* și *asci* au format un alt gutural, *asgos* și *asgoi*. Tomaschek spune că o parte a Tracilor au fost numiți pînă la jumătatea evului mediu Belasci sau Balasci.

Această formă de Belasci ori Balasci, ca numire etnică, a fost odată uzitată în peninsula balcanică și aceasta o probează termenul de *Balascae*, cum erau numiți Tracii în prima jumătate a evului mediu. Țara Românească, în limba Slaviilor meridionali, se numește pînă astăzi Vlașca Zemlia, Zemle Vlascoe, roman Vlaski.

În fine se mai numește Valakea și partea Moraviei, unde în timpurile vechi se afla o însemnată grupă de Români.

Rezumăm: forma cea veche populară a numelui de Pelasgi a fost Belasci sau Balasci,

cum am spus și mai sus, iar patria cea veche, centrul puterii de acțiune și expansiune a acestui popor a fost în Europa, la Carpați și Dunărea de jos.

Așa dar, de cîte ori vom vorbi de Etiopienii-Pelasgi, sau protolatini, vom înțelege că Pelasgii sunt același popor cu Belascii, Balascii, Velascii, Valascii, echivalent cu Valahii ori Vlahii.

Note (de la pag. 5)

1) În vechea literatură greacă patria ori naționalitatea persoanelor marcante din timpurile mitice, se indica adeseori printr-o simplă formă genealogică. Se personificau țările, râurile, fluviile și munții, de ex: Minerva quarta oceanii filia (Cicero de nat. deorum). Thetis, mama lui Achile, era de asemenea fiica Oceanului ca și Hefaistos (Vulcan) ca și toate zeitățile mitologice crezute pînă acum, ca fiind de origine greacă O astfel de genealogie a avut-o și Pelasg, cel dintîi rege tradițional al Pelasgilor (N.D. op. cit. p. 878). După aceste tradițiuni el a fost un strănepot al lui Oceanos Potamos și (fiu) lui Palaecton, adică al vechiului pămîntean, născut în țara neagră de către Gaea. (Eschyl suppl. v. 250 ef. N.D. op. cit. pag. 908-909).

Aplică de argint în formă de leu (sec. IV î.e.n.). Tezaurul traco-get de la Craiova

Magazin istoric

